

ROZSUWANE PODPÓRKI

DO KSIĄŻEK

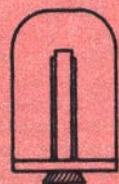
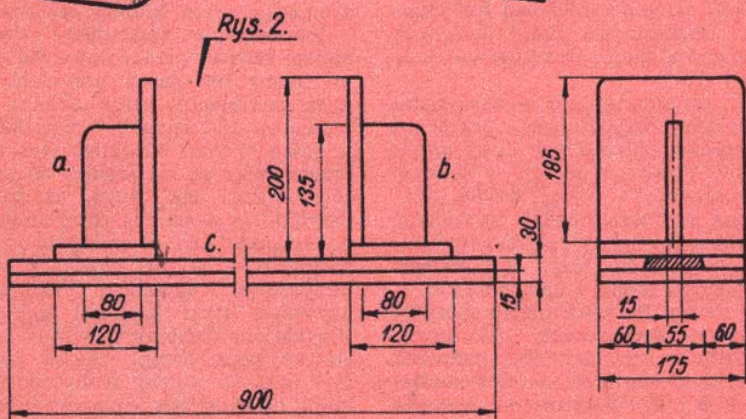
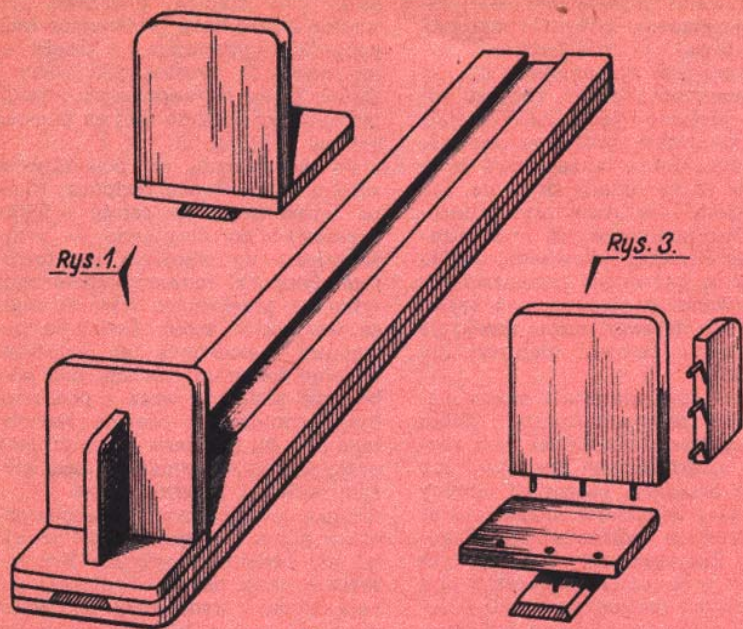
Potrzebne do pracy książki układamy zazwyczaj w stosy na brzegach biurka lub stołu, ale takie załatwienie sprawy wcale nas nie zadowala, gdyż przyczynia się do powstawania nieporządku, no i utrudnia nam wykonywanie innych prac. Z kłopotu tego mogą nas wybawić rozsuwane podpórki do książek, które z powodzeniem możemy umieścić na szafce bibliotecznej lub innym meblu, w pozycji złożonej i pomiędzy nimi ustawiać stopniowo nabywane lub najczęściej używane książki (rys. 1).

Podpórki te można wykonać z dowolnego, ale najłatwiejszego do zdobycia materiału i dostosować je kształtem i wielkością oraz zewnętrznym wykończeniem do mebla, na którym będą ustawione.

Podpórki (rys. 2) składają się z dwóch bliźniaczych elementów „a” i „b” osadzonych na wspólnej podstawie „c”, co umożliwi przesuwanie ich w obu kierunkach w celu zwiększenia między nimi powierzchni użytkowej.

Każdy element (rys. 3) składa się z trzech części: podstawy „p”, wspornika „w” i ścianki oporowej „o”, połączonych ze sobą klejem i wkrętami albo kołkami. Podstawa „p” jest dopasowana do wgłębienia „k” ukształtowanego na wspólnej podstawie „c”. Kształt podpórek może być zaprojektowany przez wykonawcę w dowolny sposób, byleby pomiędzy poszczególnymi elementami były zachowane właściwe proporcje (grubość, szerokość, wysokość itp.) i wymiary dostosowane do wielkości książek.

Przy wyborze i kupnie materiałów można kierować się różnymi względami, a mianowicie: swoimi możliwościami finansowymi, wysokością

ceny, trwałością materiału, estetycznym wyglądem, łatwością obróbki, podatnością na uszlachetnianie powierzchni przy wykończeniu itp.

Możemy więc nabyć różnego rodzaju drewno jednolite, sklejkę, płyty stolarskie, pilśniowe, laminowane itp. Można także łączyć je ze sobą w różne układy drzewne, jak np. oklejać przekroje płyt pilśniowych lub laminowanych — fornirami albo cienkimi listewkami. Można oklejać je barwnymi kartonami lub tworzywami sztucznymi, a z braku oklein lub listewek można przekroje te malować farbami olejnymi lub lakierami.

Wymienione materiały można nabywać w sklepach Centrali Zbytu Drewna albo wykorzystać je z rozbiorów uszkodzonych sprzętów lub innych urządzeń, natomiast okleiny w postaci odpadków można dostać w stolarskich spółdzielniach usługowych. Zamieszczony poniżej opis dotyczy wykonania podpórek z płyt pilśniowych (różnej grubości) oklejonych okleiną orzechową lub brzożową grubości 0,8 mm i łączonych za pomocą kleju, wkrętów lub kołków.

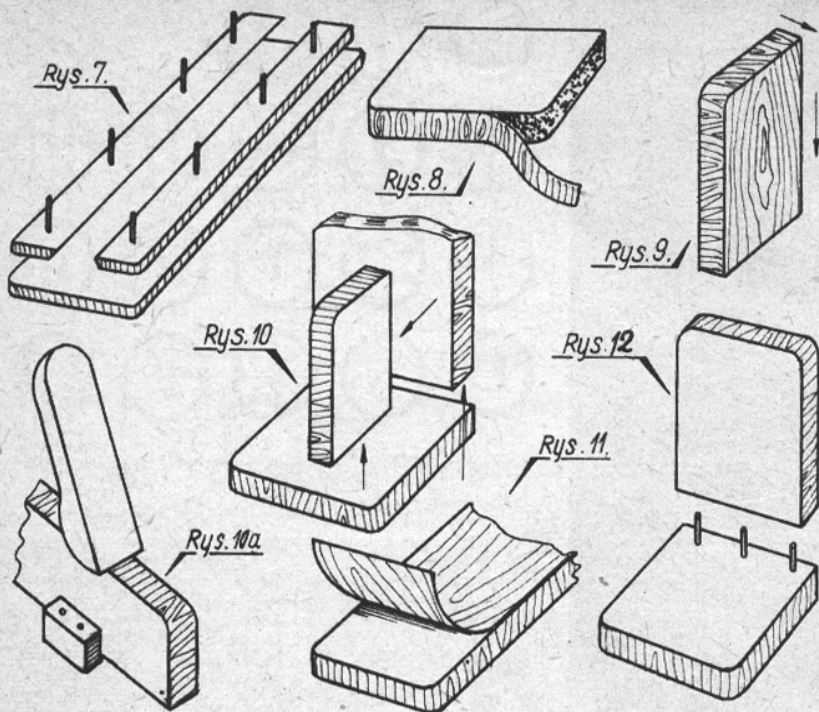
Po zapoznaniu się z rysunkami i opisem rozpoczniemy pracę od wyliczenia potrzebnych ilości materiałów i zakupienia ich w jednym ze wskazanych wyżej źródeł. Następną czynnością będzie utrwalenie powierzchni płyty pilśniowej słabym roztworem kleju stolarskiego, najpierw z jednej i następnie z drugiej strony. Po wyschnięciu zaprawy klejowej wyznaczymy na płycie kształty i wymiary obu podpórek zgodnie z zamieszczonymi rysunkami 4, 5 i 6. Wyznaczone kształty wycinamy nożem przy linii stalowej albo piłą odsadnicą (o drobnych ząbkach) tuż przy rysie, starając się osiągnąć dokładnie prostopadły przekrój do obu powierzchni płyty. Uzyskane przekroje (po pile) wygładzamy ściernym papierem nawiniętym na gładki klocek drewna.

Połączenie części poziomych podpórki z pionowymi może być dokonane albo za pomocą wkrętów (na

klej), albo kołków. Podstawę „c”, wzdłuż której będą przesuwane obie podpórki, wykonujemy z trzech elementów, tj. prostokątnej płyty i dwóch listew przewodniczych (rys. 7), przymocowanych do niej za pomocą kołków i kleju.

Po sprawdzeniu, czy połączone ze sobą ww. części obu podpórek można łatwo złożyć w całość i lekko przesunąć po podstawie — przystępujemy do oklejania ich fornirem. Podpórki możemy okleić bądź tylko na przekrojach (rys. 8), bądź ze wszystkich stron. Podobnie postąpimy z podstawą (e) podpórek. Okleinę dobieramy słojami tak, jakby obie podpórki wraz z podstawą były wykonane z drewna jednolitego (rys. 9). Najpierw przygotowujemy paski szerokości ponad 20 mm, którymi okleimy przekroje płyt.

Przekrojów łączących się bezpośrednio z płaszczyznami oklejać paskami nie będziemy (rys. 10). Przygotowane paski okleiny zwilżamy gorącą wodą i smarujemy po jednej stronie gorącym klejem stolarskim i jednocześnie smarujemy tymże klejem ściankę przekrojową, do której mamy ten pasek przykleić, po czym nakładamy pasek okleiny na posmarowaną ściankę i dociskamy go równomiernie klokiem (rys. 10a) przesuwając go od środka do końców ścianki tak długo, aż pasek przylepi się mocno na całej długości do ścianki. Aby w miejscu styku dwóch pasków nie powstały przy wysychaniu szczeliny, oklejamy wszystkie styki paskami papieru. Przyklejone okleiny powinny wystawać poza brzeg ścianek około 2—3 mm. Po zupełnym wyschnięciu kleju, nadmiar ten obcinamy ostrym nożem albo jeszcze lepiej szpilowujemy pilnikiem równiaczem i wygładzamy ściernym papierem całą płaszczyznę, usuwając przy tym naklejone paski. Po wykonaniu tej czynności możemy okleinę zapoliturować lub zabarwić ją na inny kolor. Możemy również, o ile mamy większe odpadki okleiny, okleić nią szersze płaszczyzny podpórek, postępując w taki sam sposób, jak

przy naklejaniu pasków. Oklejone płyty powinny schnąć przez 48 godzin w suchym i przewiewnym miejscu. Płyty powinny być oklejane z obu stron, gdyż w przeciwnym przypadku mogą się paczyć.

Sposób oklejania całych płyt jest przedstawiony na rys. 11. Oklejone w ten sposób elementy podpórek wygładzamy droбноziarnistym papierem ściernym, po czym zwilżamy je mokrą szmatką i po wyschnięciu ponownie szlifujemy. Następnie wiercimy w nich otwory na kołki lub wkręty, smarujemy je klejem i sklejamy w całość (rys. 12). Podstawę „c” wykonaną z płyt pilśniowych miękkich, po której będą przesuwane podpórki — możemy okleić albo tylko na przekrojach, albo ze wszystkich stron. Możemy ją również wykonać z grubszej sklejki albo z płyt wiórowych obustronnie laminowanych.

Podpórki i podstawę, oklejone formirem ze wszystkich stron, wykańczamy smarując je dwukrotnie 40% zaprawą woskową, a po wyschnięciu, nacieramy szczotką włosiąną albo szmatką flanelową aż do uzyskania półmatowej o lekkim połysku powierzchni. Z braku takiej zaprawy możemy użyć płynnej pasty do podłogi.

Gotowe podpórki ustawiamy na szafce bibliotecznej i wypełniamy je stopniowo książkami. Możemy także ustawić je na stole przeznaczonym do nauki (wyłącznie) albo na biurku.

Przesuwanie podpórek na podstawie, w obu kierunkach, umożliwi nam umieszczenie nawet niewielkich ilości książek w pewnym porządku i ułatwi korzystanie z nich.

Lubomir Packiewicz